

Scénář k rozhlasové reportáži – pan Luhan

Vstřícný laskavý člověk, advokát, milovník poezie, který otevřeně mluví o svojí minulosti, to je pan Luhan, který se narodil v roce 1948 v Plzni a poté se s rodinou přestěhoval do Horních Počernic.

„Ti moji rodiče byli oba dva Židé a byli vlastně jediná dva ze svých rodin, kdo se vrátil z koncentráku. Všichni ostatní ti moji příbuzní tam zahynuli, tam zůstali, a v podstatě pro mě slova jako dědeček, strejda nebo něco takovýho byly úplně neznámý slova, protože ti moji rodiče opravdu z celých těch svých poměrně širokých rodin byli jediná dva, kdo se vrátili, a po válce se teprve seznámili.”

Nejprve chodil na základní školu do Svěpravic, později přestoupil na jedenáctiletou školu, dnešní Základní školu Ratibořická. Přestože chtěl původně studovat archeologii, nastoupil po maturitě na právnickou fakultu. Na vysoké škole zastihly pana Luhana události roku 1968.

„Moji rodiče v tenhle moment si uvědomili plně tu chybu, kterou udělali jejich rodiče. Že zkrátka, když se blížilo to nebezpečí z Německa - Hitler, tak že tady zůstali a neemigrovali. A teď říkali, tak nesmíme v další generaci tuhle samou chybu udělat my.”

Nakonec rodina zůstala v Čechách a pan Luhan se zapojil i do jedné akce.

„Nějaký kluci psali vápnem na silnici nějaký nápisy „Idite damoj” a já jsem dělal něco jako regulovčíka, aby nám to ty auta rozjezdily. Jenže zapomněl jsem doma brejle, takže jsem viděl dost špatně, tak se mi podařilo takhle odregulovat i kolonu ruskejch pár nějakých obrněnejch aut.”

Pan Luhan pracoval celý život jako advokát. V roce 1989 podepsal s kolegou manifest Několik vět.

„Podepsali jsme to a přesně, to vím na den, 17. listopadu '89 četl Hlas Ameriky to moje jméno, že jsem to jako taky podepsal.”

Podle pana Luhana se život po roce 1989 změnil neuvěřitelně rychle. A co by vzkázal dnešní mládeži?

„Je dobrý držet se toho, aby člověk nemusel ztratit úctu sám k sobě, aby zkrátka pokud možno nedělal nic, zač by se potom musel zbytek života stydět. Ale zase musím říct, díky tomu svému vyznání, že nemůže člověk zase udělat, řekl bych, tak velkej průšvih, aby nemohl si říct o odpuštění a začít znova.”